నాకు నచ్చిన కథ

"కుటుంబం" కథ గురించి

పశువులు పెళ్లి చేసుకుంటున్నాయా? పశువులకు అవసరం లేని పెళ్లి, కుటుంబం మనుషులకు మాత్రం ఎందుకు? పిల్లల్ని కనడానికి పెళ్లి అవసరమా? కుటుంబంలో స్త్రీని బానిసగా కట్టి పడెయ్యడానికే ఈ వివాహవ్యవస్థ కొనసాగుతోంది - అనే వాదన వినవస్తోంది. ఇది మనుషుల్ని పశువుల స్థాయికి దిగజారమనడమే!

కుక్కలూ, పిల్లులూ మాతృత్వ బాధ్యతని నిర్వర్తించడం కొంతకాలం మాత్రమే. పిల్లలు కొంచెం ఎదిగాక, తల్లీ కొడుకులూ, తండ్రీ కూతుళ్లూ-అనే ఆపేక్షా, విచక్షా, ఏమీ ఉండవు పశువుల్లో. కామవాంఛ కలిగినప్పుడు కుక్కలూ, పిల్లులూ 'కావాలి మొర్రో' అన్నట్లు రాత్రీ పగలూ ఒకటే అరుస్తాయి. వాటికి మరుగూ, సిగ్గూతెలియవు. ఆత్మ సంయమనం అసలే ఎరుగవు. తిండి కోసం, పొందుకోసం వీధిన పడి కొట్లాడుకుంటాయి-అదే కావాలా మనకి?!

మనిషికి వివేకవంతంగా ఆలోచించగల శక్తి ఉంది. మనిషి సంఘజీవి. అందరూ కలిసి సుఖంగా, శాంతియుతంగా జీవించేందుకు అనువుగా కొన్ని నీతి నియమాలను ఏర్పరచుకున్నారు. పరిస్థితులు లోపభూయిష్టంగా పరిణమించి నప్పుడు తగిన మార్పులు చేసుకుంటూనే ఉన్నారు. పురుషుడు స్త్రీని తన 'ఆస్తి'గా పరిగణిస్తూ, స్త్రీని తన స్వార్థం కోసం, సుఖం కోసం వాడు కోవడం వల్లనే స్త్రీ దురవస్థల పాలవుతోంది. అలా కాకుండా 'తన స్త్రీ', 'తన పురుషుడు' అనుకోవడం అనుబంధానికీ, ఆప్యాయతకీ చిహ్నం అయితే, స్త్రీ పురుష సంబంధాలు పశుప్రాయంగా పరిణమించవు.

ఈ నేపథ్యంలోనే నాకు శ్రీపతి గారు రచించిన "కుటుంబం" కథ నచ్చిందని చెప్పాలి. "కుటుంబ వ్యవస్థ లేని కుక్కల జీవితానికీ, ఆ వ్యవస్థ ఉండే సాంఘిక నీతి నియమాలు పాటించని మనిషి కుటుంబానికీ భేదమేమిటో తెలియచెబుతుంది. "కుటుంబం" కథ.

ఒక మామూలు మధ్యతరగతి కుటుంబం గురించిన ఈ చిన్న కథలో మరో కుటుంబానికి సంబంధించిన ఒక ఘోర సంఘటనని యథాలాపంగా, సంక్షిప్తంగా చెప్పి స్తారు రచయిత. ఈ సంఘటనకీ, ముఖ్య కథకీ ఉన్న అవినాభావ సంబంధం ఏమిటో కథ ముగింపులో స్పష్టమవుతుంది. ఇది ఈ కథలోని శిల్ప విశిష్టత.

మొదటి కుటుంబంలోని అమ్మాయి చేత మొత్తం కథని చెప్పిస్తారు రచయిత - ఉత్తమ పురుషలో మనం కూడా ఆ కుటుంబంలో ఒక భాగమైనంత సన్నిహిత భావం ఏర్పడుతుంది కథ చదువుతూంటే. అది రచయిత కథనా చాతుర్యం.

పశువుకీ మనిషికీ తేడా ఏమిటో సున్నితంగా చెప్పే మంచి కథ ఇది. మన నిత్య జీవితంలో జరిగే సంఘటనల్ని చిత్రిస్తూ, ఒక మౌలిక సామాజిక సూత్రాన్ని గుర్తు చేసే కథ ఇది.

అబ్బూరి ఛాయాదేవి

తెలుగు కథ అంతర్జాతీయ స్థాయిలో తన కీర్తి పతాకను ఎగురవేసిందనే సత్యం సాహిత్యాభిమానులందరికీ తెలిసిందే. ఆనాటి నుండి ఈనాటి వరకు మనకు మంచి కథలకు కొదవలేదు. సాహిత్యపు విలువల్ని జీవితపు విలువల్ని ప్రతిబింబించే ఆనాటి ప్రసిద్ధ కథకుల కలం నుండి జారిన పసిడితునకల వంటి కథల్ని ఏరి ఈతరం వారికి అందించి, వాటి విలువల్ని విశ్లేషించే ప్రయత్నమే ఈపాతకథ పరిచయం.

కుటుంబం

శ్రీపతి

"దాన్ని కొట్టకండి!" అంది అమ్మ. అన్నయ్య విరిగిపోయిన క్రికెట్ బాట్ పట్టుకుని ఓపక్కా, నాకు అందుబాటులో దొరికిన రోకలిబండతో నేను ఇంకొక్కపక్కా ఆ కుక్కని చుట్టుముట్టాము.

"ముక్తా, జాగ్రత్త" అంటున్నాడు అన్నయ్య.

అది అక్కణ్ణించి తప్పించుకుని పారిపోవడానికి చివరి ప్రయత్నాలు చేస్తూంది. కాని కదిలివెళ్ళే అవకాశం లేదు. తలమీద కొట్టి చంపివేసే ఉద్రేకంలో ఉన్నాడన్నయ్య. వాడి కళ్ళు ఎఱ్ఱబడ్డాయి. ఆ కుక్క ఇంతకు పూర్వం నాలుగయిదుసార్లు ఇంట్లోపాలు తాగెయ్యడం, వెన్న పెరుగులు తినెయ్యడం, అన్నాన్ని పప్పును ఎంగిలి చెయ్యడంలాంటి కష్టాలు చాలా పెట్టింది. అవకాశం కోసం ఎదురు చూస్తున్నాడు. సరిగ్గా ఈరోజు, అవకాశం దొరికింది.

ఈరోజు----------

నాన్నగారి ఆరోగ్యం బాగాలేదు. ఆయనకి గంట గంటకీ కాఫీచేసి ఇస్తున్నాము.

బంధువులు, మిత్రులు చూడడానికి వస్తున్నారు. నిన్న కాఫీలకీ, టీలకీ పాలు రెండు పావులు ఎక్కువ పోయించుకున్నా సరిపోలేదని అమ్మ ఆరోజు మరో నాలుగుపావులు ఎక్కువ పోయించుకుంది. మొత్తం పాలు సుమారుగా తాగివేసి, కొన్ని ఒలకబోసి బయటపడుతూన్న కుక్క కంటబడడంతో అన్నయ్య దాన్ని వంటగదిలోనే ఉంచి విరిగిపోయిన క్రికెట్ బాట్ అందుకున్నాడు.

తప్పదు------------

దాన్ని చంపెయ్యాలన్నంత బాధగా ఉంది. కోపంగా ఉంది.

కుక్క పాలు తాగెయ్యడంతో సంఘంలోని గౌరవప్రపత్తులన్నిటినీ నీటముంచివేసినంత అయింది. సమీపంలో ఎక్కడా దొరకవు. మళ్ళీ హోటల్ కి పంపించి కాఫీల్లు దఫదఫాలుగా తెప్పించాలి. బాధగా ఉంది. హోటల్ కాఫీ నాన్నగారికి అసలు పడదు. ఎం చెయ్యడమో ఈ పాపిష్టి

కుక్కల్లోనూ, పశువుల్లోనూ కుటుంబ వ్యవస్థ లేదనీ, మనుషుల్లోనే ఈ తల్లీ, తండ్రీ, అక్కా, అన్నా, తమ్ముడూ చెల్లీ అన్న సంబంధాలున్నాయనీ వాడికి అర్థమయ్యేట్టు ఎల్లా చెప్పడమో తెలీక ఊరుకున్నాను

కుక్కల్ని?

అంతలో అమ్మ హాల్లో ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నదల్లా, మా సందడి చూసి "దాన్ని కొట్టకండి వద్దురా విఠల్" అని అన్నయ్యని వారించి "నువ్వు రావే ముక్తా!" అని నన్ను పిలిచింది.

"వద్దా? ఎందుకు వద్దు?" అని అన్నయ్య అమ్మమీద ఉరిమాడు. ఆకుక్కని ఈదెబ్బతో ఇంక ఇంటికి రాకుండా చెయ్యాలని అన్నయ్య పట్టుదల.

అమ్మ కేకవిని నేను కొంచెం వెనక్కి తగ్గాను. సడలించుకున్నాను నా పట్టుదలని కానీ. అన్నయ్య మాత్రం "దొంగముండా కుక్క" అని తిట్టాడు. "నీ రోజులు ముగిశాయిలే" అన్నాడు కసిగా.

ఇట్లాంటి సమయాల్లో తిట్లు తినేదాన్ని నేనే. ఇంతవరకూ కాఫీ కాచాను. నాన్నగారితో హెడ్మాస్టరుగారు మాట్లాడుతూంటే వింటూ ఆఫీస్ గదిలో నుంచుండిపోయాను. పాలు కుక్కకి పెట్టినందుకు అమ్మ తిడుతుందేమోనని లోపల్లోపల భయం.

ఈ కుక్కబాధ మా ఒక్క ఇంటికే కాదు. మా కాలనీలో ఉన్న ఇళ్ళలో అందరూ దీని బాధ పడలేకుండా ఉన్నారు. అమధ్య ఓరెణ్ణెల్ల క్రితం సినిమాహాల్ ప్రొప్రయిటర్ భార్య వేణ్ణీళ్ళు సలసలా కాచిపోసేశారట! దాంతో దాని ఎడంపక్క కాలిపోయి

పుండయింది. ఆ పుండు మెల్లిగా ఎలాగో నెలా పదిహేనుదినాల తరువాత తగ్గింది. ఇప్పుడు ఆ మచ్చ కనబడుతూంది.

అమ్మ మళ్ళీ "చూలుతో ఉందిరా" అంది.

దానితో అన్నయ్య ఒక్కసారి తన అభిప్రాయాలన్నీ మార్చుకుని బాట్ బొగ్గుల బస్తావేపు విసిరేసి "పో!" అని విసుగ్గా అరిచి లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు. అది పోవడానికి దారి ఇచ్చేసి నేను వెళ్ళిపోయాను. ఆ కుక్క పరుగుపరుగున నరకంలోని యమభటులని తప్పించుకున్నట్లు పారిపోయింది!

* * *

రెండు వారాల తరవాత కాలేజీనించి వచ్చేసరికి ఇంట్లో అమ్మలేదు. అన్నయ్యని అడిగితే "డాక్టర్‌గారి గరాజ్ దగ్గిర ఉంది. కుక్క పిల్లల్ని కన్నది అక్కడే. ఉదయం నించీను." అంటూ విసుక్కున్నాడు.

పుస్తకాలు షెల్ఫ్‌లో ఉంచేసి చూడాలన్న కుతూహలంకొద్దీ వెళ్ళాను. చుట్టూ మూక ఉంది. వీధిలోని పిల్లలంతా అక్కడే గుమిగూడారు. మృణాళిని, శోభ, సత్య, అరుణ, బాలా త్రిపుర సుందరి ఆ వింత చూస్తున్నారు. పిల్లలన్నీ ముద్దుగా ఉన్నాయి. కళ్ళు మూసికొని ఉన్నాయి.

అలా నిద్రలో పడిఉన్నాయి. తల్లిమాత్రం రాజ్యాన్ని జయించిన గర్వంతో ఉంది. తన గొప్పతనాన్ని చూడడానికి ఈలోకం అంతా తన కాళ్ళదగ్గిరికి వచ్చారనే సంతోషంతో ఉంది. ఏవేవో తెచ్చిపెట్టినట్టున్నారు. రెండు పింగాణీప్లేట్లు ఎంగిలితో కనబడుతున్నాయి.

ఆడజాతి అవడంవల్ల కాబోలు ఆ సానుభూతిమాకు. దాని మాతృత్వవేదన అర్థమయినట్టుంది. చిన్నపిల్లలు తప్పించి మగవాళ్లు పెద్దవాళ్లు ఎవ్వరూ లేరక్కడ. సుమారు ఓ పదినిషాలు నించుని అమ్మనీ, కరుణనీ తీసుకొని వచ్చేశారు.

ఇంకా జనం అక్కడ మిగిలేఉన్నారు.

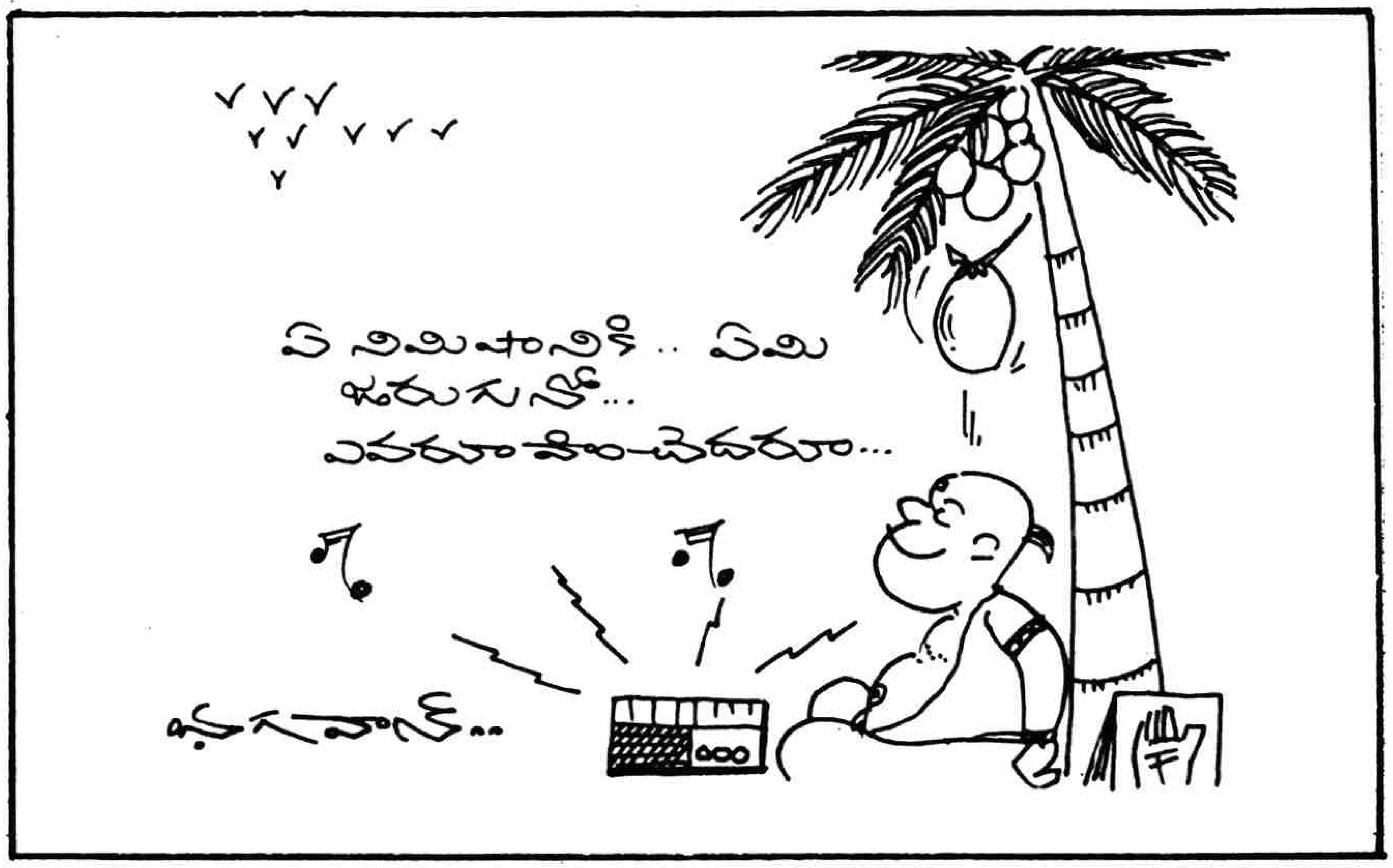

డాక్టరుగారి కుటుంబం ప్రస్తుతానికి అక్కడలేదు. ఆయన కారు కూడా లేదు. ఆయన ఒక్కరే ఉంటున్నారు. అందు

కుటుంబ వ్యవస్థలేని కుక్కల జీవితానికి కుటుంబవ్యవస్థ ఉండి సాంఘికనీతినియమాలను పాటించని హెడ్మాస్టరుగారి కుటుంబానికి నాకు భేదం కనిపించలేదు

చేత సరిపోయింది. ఆ ఇంటావిడ ఉంటే ఇంతమంది వచ్చేవారుకాదు. ఆమె అంటే కొందరికి పడదు. ఆమె హోదా చెలాయిస్తుంది. గర్వం ఎక్కువ. ఎవరి బ్రతుకు వాళ్ళు బ్రతుకుతున్నారేకాని ఆమెను సేవించి బ్రతికే మనుషులు ఎవరూ లేరిక్కడ. అందుచేత ఆమెహోదా ఆమె దగ్గరే ఉంటుంది.

మూడు దినాలవరకూ ఆ కుక్క మీద ప్రత్యేకమైన అభిమానాన్ని కురిపించిన కాలనీ వాళ్ళంతా తరవాత అంత శ్రద్ధ తీసుకోలేదు. ఆ కుక్కే ఇళ్ళవద్దకి వెళ్ళి ఆకలికళ్ళతో చూసేది. నేను ఇంటి దగ్గిర ఉన్నసమయంలో వస్తే ఏదో ఇంత పెట్టేదాన్ని. కాని అది ఒకటి రెండుసార్లు తప్పించి నా తీరికకు అందుబాటుగా రాలేదు. పైగా మా అన్నయ్య ఉన్నప్పుడు ఇలాంటి పనులు చెయ్యటానికి పడదు. "మీకు వేస్ట్ చెయ్యడం బాగా అలవాటయిపోయింది. ఒకసారి క్యూలో వెళ్ళి నుంచోండి తెలుస్తుంది." అని నొచ్చుకుంటాడు.

కరుణ అమ్మతో కుక్కపిల్లని తెచ్చి పెంచే ఆలోచన చేస్తున్నాడు. వాడు మా చిన్నతమ్ముడు. ఏడేళ్లు.మూడవ తరగతిలో ఉన్నాడు. వాడికోసమన్నా ఓ కుక్కపిల్లని తెచ్చి పెంచుకోవాలనుకుంటూంది అమ్మ. ఆ పిల్లల్లో గోధుమరంగుతో ఒకటి చురుకుగా ఉంది. మరో రెండు తెల్లవి. నల్ల మచ్చలతో ఒకటి. మరోటి పూర్తిగా నల్లగా ఉంది. తల్లిపాలు విడిచాక ఆ గోధుమరంగు పిల్లని తెచ్చి పెంచుకోవాలని అమ్మ నిశ్చయించుకుంది.

నేను ఆరు చదువుతున్న రోజుల్లో ఒక్కపిల్ల ఉండేది. నాన్నగారి ఆంగ్లో ఇండియన్ ఫ్రెండ్ ఇచ్చారు. అల్సేషియన్, అమ్మ 'సురేంద్ర' అని పేరు పెట్టింది. అది ఇంట్లో అందరికీ ఒక ఆట వస్తువుగా ఎంత ఆహ్లాదాన్ని కలిగించేదో! ఆ జ్ఞాపకాలు ఇప్పుడు వేదన కలిగిస్తున్నాయి. సురేంద్ర అకస్మాత్తుగా జ్వరంతో ఒక్కరోజులో చచ్చిపోతే అమ్మ కోలుకోవటానికి ఆరునెలలు పట్టింది. దానితో నాన్నగారికి కుక్కల్ని పెంచడం మీద ఉన్న వ్యామోహం అంతా చచ్చిపో

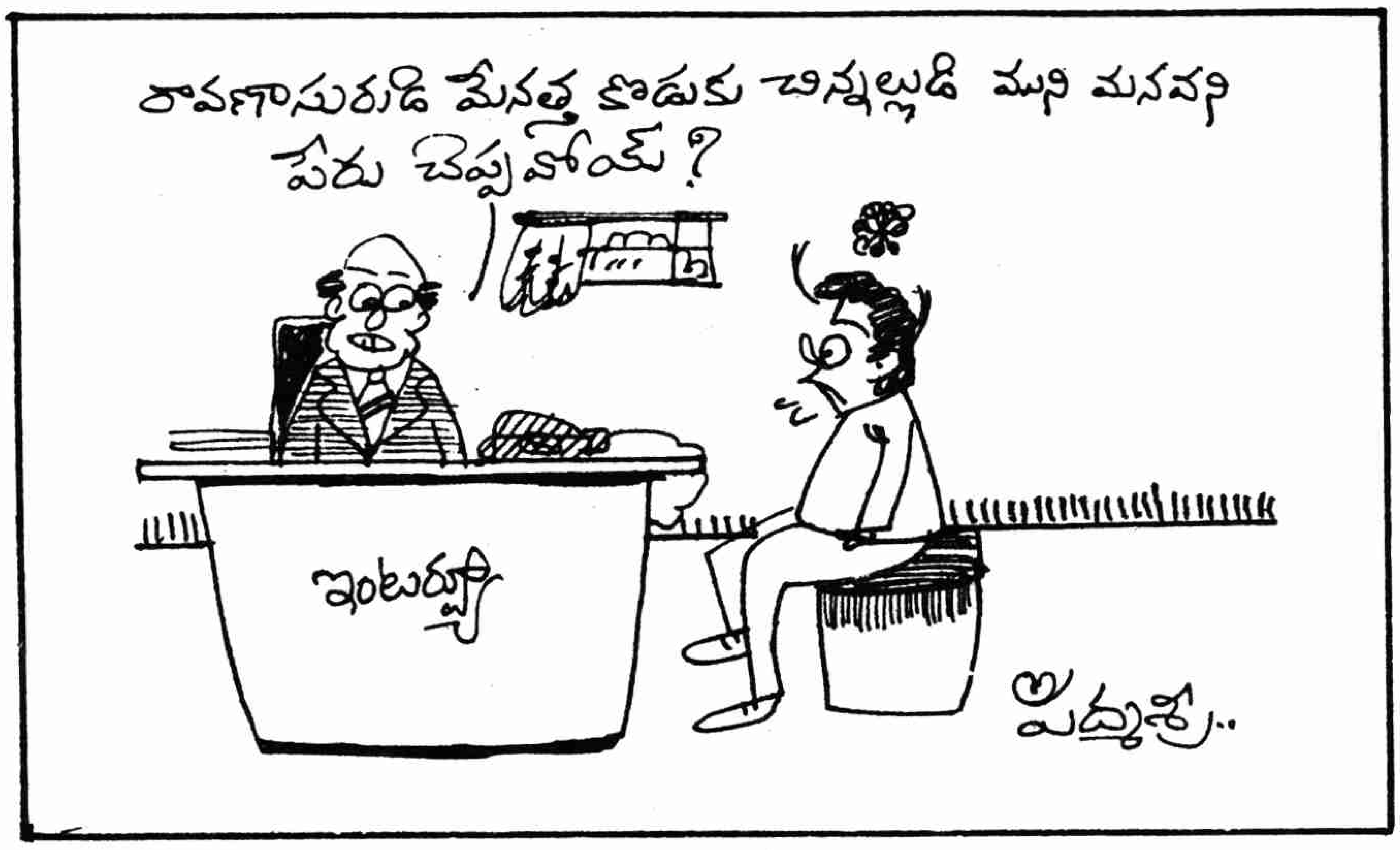

యింది. కావాలనుకుంటే ఇంకా మంచి జాతి కుక్కలు దొరికేవి కాని తెచ్చి అమ్మ మనసు బాధించడం యిష్టంలేక పోయింది.

మళ్ళీ ఇప్పుడు ఈ కుక్కపిల్లకోసం-----

ఓ సాయింత్రం వంటపని అంతా పూర్తిచేసుకుని జాకెట్ క్లాత్ శకుంతలాబాయిగారికి కుట్టుకి ఇచ్చి రావాలని వెళుతుండగా ఆ గరాజ్ లో చిన్న పిల్లల గొంతులు వినిపించాయి. అంతా తొమ్మిది పదేళ్ల లోపల వాళ్ళే. హెడ్మాష్టరుగారమ్మాయి, లెక్చరర్ గారి మేనల్లుడు, సినిమా ప్రొప్రయిటర్ కొడుకూ - మరీ చిన్నపిల్లలు. అందంగా, ఆరోగ్యంగా, వికసించిన చూపులతో, లలితమైన ఆలోచనలతో వినోదిస్తున్నారు.

ఆరోజు నాకు బాగా గుర్తుండిపోయింది. తల్లి శరీరం మీద గంతులేస్తూ ఆ పిల్లలు పాలుతాగుతున్నాయి.

ఆ పిల్లలను ఆకర్షించిన సత్యం అక్కడ ఏమి ఉందో నాకు తెలుసు.

అదేరాత్రి

సుమారు తొమ్మది గంటలకు హెడ్మాష్టరుగారినీ ఎరెస్ట్ చేశారు. కాలనీ అంతా ఆశ్చర్యపోయింది. పాపం, ఆయనకు గంపెడు సంతానం. ఆయన తప్పించి వేరే ఆధారం లేని కుటుంబం. పెద్దపిల్లలు - పదకొండూ, తొమ్మిదీ, ఎనిమిదీ, ఏడూ -- చదువుకుంటున్నారు. చిన్న పిల్లలు నాలుగూ, మూడూ, ఒకటీ తరగతుల్లో ఉన్నారు. మూడేళ్ళ చిన్నమ్మాయి. ఆ ఇంట్లో ఆయన మరదలు ఆత్మహత్య చేసుకుని ఇంకా నెలదినాలు కాలేదు. ఈరోజు మళ్ళీ ఈ విపత్తు ఎదురయింది. చాలా మంచివాడు. సున్నితమయిన హృదయం ఆయనది. దైవ సంబంధమైన సంస్థలలో ఆయనకు ఉన్నత గౌరవ పదవులున్నాయి. సిటీలో మతసంబంధమూ, భక్తి సంబంధమూ అయిన కార్యక్రమాలలో ఆయన పేరు పేపర్లలో పెద్ద అక్షరాలలో కనబడుతుంది. స్కూల్లో మంచిపేరు పొందాడు. ఎప్పుడు ఉపన్యాస మిచ్చినా గీతనించీ, వేదాలనించీ, హోలీ బైబిల్ నించీ, ఖురానే షరీఫ్‌నించీ ఎన్నెన్నో సూక్తులు గుప్పిస్తారాయన. వాళ్ళింట్లో ఏడాదికి రెండు మూడు వ్రతాలు జరుగుతాయి. దేశంలోని పుణ్యతీర్థాలన్నీ తిరిగారు. రోజు కొక్క సాధువుకన్నా భోజనం పెట్టడం ఆ ఇంట్లో అలవాటు. అట్లా 'రామాకృష్ణా' అనుకునే దైవభీతిగల ఆబ్రాహ్మడు ఏం చేశాడా అని అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు.

ఆ రెండో రోజు-----

కథ అంతా స్పష్టంగా తెలిసింది. ఎవ్వరూ నమ్మలేని విధంగా ఉంది. నెల దినాల క్రితం నాటి మరదలు ఆత్మహత్యకీ, ఈనిర్బంధానికీ సంబంధం ఉందనీ, ఆమె ఆత్మహత్య చేసుకోలేదనీ, ఈయన చంపేశాడనీ కొన్ని బలమైన ఆధారాలు దొరికాయట! శవపరీక్ష చేసిన అధికారుల్లో లంచం తిన్న ఆచూకీలు తెలిశాయట! దానితో చాలా పెద్ద కల్లోలం రేగింది కాలనీ అంతటా.

ఆర్రాత్రి అమ్మా, నాన్నగారూ, అన్నయ్యా ఆవిషయాలు మాట్లాడు కుంటూండగా విన్నాను. కాలేజీలో ఆ హెడ్మాష్టరును ఎరగని విద్యార్థులు లేరంటేనే మంచిది.

ఆమాటలన్నీ అయిపోయిన తరవాత, ఏమర్థమయిందో, ఏఊహల్లో ఉన్నాడో ఏమిటో కరుణ "అమ్మా, ఆ కుక్కపిల్లల నాన్న ఏడమ్మా?" అని అడిగాడు. అమ్మ వినిపించుకోనట్టు తన స్వంత పనుల్లో మునిగిపోయింది.

వాడి ప్రశ్న ప్రశ్నగానే ఉండిపోయింది.

కుక్కల్లోనూ, పశువుల్లోనూ కుటుంబ వ్యవస్థ లేదనీ, మనుష్యుల్లోనే ఈతల్లీ, తండ్రీ, అక్కా, అన్నా, తమ్ముడూ, చెల్లీ అన్న సంబంధాలున్నాయనీ వాడికి అర్థమయ్యేట్టు ఎట్లా చెప్పడమో తెలీక ఊరుకున్నాను.

కుక్కపిల్లలని -- తల్లిపాలు విడవకుండానే -- అందరూ ఎత్తుకుపోయారు. మేము తీసుకురావాలనుకున్న గోధుమరంగు కుక్కపిల్లని ప్రెస్ మేనేజర్ రాజు తీసుకుపోయాడు. తతిమ్మా పిల్లలు నచ్చలేదు. పైగా లేవు కూడా

ఇంట్లో కుక్కపిల్ల లేనందుకు అందరికీ ఉన్న గొప్ప ఆనందం తనకు లేనట్టుగా కరుణ బాధపడిపోతున్నాడు. కుక్కపిల్ల సంపాదన కోసం అహోరాత్రాలూ ఊహిస్తున్నాడు. కుక్కపిల్లతో ఆడుకుంటున్న ముచ్చట్లు మిత్రులవద్దనించి వింటున్నాడేమో, మరీ ఉబలాటపడుతున్నాడు.

వాడి బాధ పడలేక అమ్మ "అవి మంచి జాతివి కావురా, వాటి గోళ్ళు లెక్కబెట్టాముకదా, పందొమ్మిదీ పద్దెనిమిదీ ఉన్నాయి. ఇరవై ఉంటేనే కాని మంచి

దికాదు. చెడ్డవయితే వీధుల్లో వాళ్లని కరిచి చాలా తగాదాలు తెస్తాయి. మంచి కుక్కపిల్లని తెచ్చుకుందాం లే" అని ఓదార్చింది. వాడికేమయిందో ఏమిటో అప్పటినుంచి మరి కుక్కపిల్ల మాట ఎత్తలేదు.

సరిగ్గా ఆరోజుల్లోనే హెడ్మాస్టరుగారి కుటుంబం ఆ ఇల్లు ఖాళీ చేసి పాతటౌన్ లోని ఓ చవకబారు ఇంట్లో దిగారు. ఆ పిల్లలూ పెద్దవాళ్లూ రోడ్ల మీద అక్కడక్కడ కనిపిస్తున్నారు. వాళ్ళల్లో ఎంతో మార్పు కనబడింది. దీనంగా మురికిగా ఉన్నారు.

ఈ సంగతి అమ్మతో చెబితే---

"తండ్రి చేసిన తప్పుకి పిల్లలకీ, ఆ తల్లికీ శిక్ష" అని అమ్మ విచారించింది.

హెడ్మాస్టరు ఖాళీచేసిన ఇంట్లో చక్రవర్తి అనే ఓ బెంగాలీ ఆయన ఉంటున్నాడిపుడు. ఆయనకి స్టేషన్ రోడ్‌లో పింగాణీ సామానుల షాప్ ఉందిట!

ప్రెస్ మేనేజర్ రాజుగారి చిన్నమ్మాయి మృణాళిని పుట్టినరోజు పండుగకు అమ్మ వెళ్ళాలని తయారవుతూంది. ఆ రోజు కాలేజీలో అమెరికన్ పీస్‌కోర్ మెంబర్ ఉపన్యాసం ఉండడం మూలాన మధ్యాహ్నం క్లాసులు లేవు. తొందరగా ఇంటికి వచ్చేసరికి అమ్మ తనతో రమ్మని పిలిచింది.

రాజుగారింట్లో మేం తెచ్చుకోవాలనుకున్న గోధుమరంగు కుక్కపిల్ల కొంచెం పెద్దదయి అధికారం చెలాయిస్తుంది. వచ్చిన కొత్తవాళ్ళని చూసి మొరగడం, ఇంట్లో వాళ్ళు వారిస్తే, గమ్మున ఊరుకోవడం అలవడ్డాయి. రాజుగారు ఆకుక్కని రౌడీని చెయ్యాలనుకున్నారని వాళ్ళావిడ నవ్వుతూ చెప్పారు. భార్య మాట విని రాజుగారు "పదిమంది రౌడీలకంటె ఒక కుక్క మేలు" అని చెప్పారు. అంతే కాకుండా ఈరోజుల్లో, ఇలాంటి సిటీల్లో కుక్కలు తప్పకుండా అవసరం అన్నారు.

ఆయన కుక్కపిల్ల గొప్పతనాన్ని చెప్పుకున్నారు. వాళ్ళ ఇంటి కాంపౌండ్‌లోకి

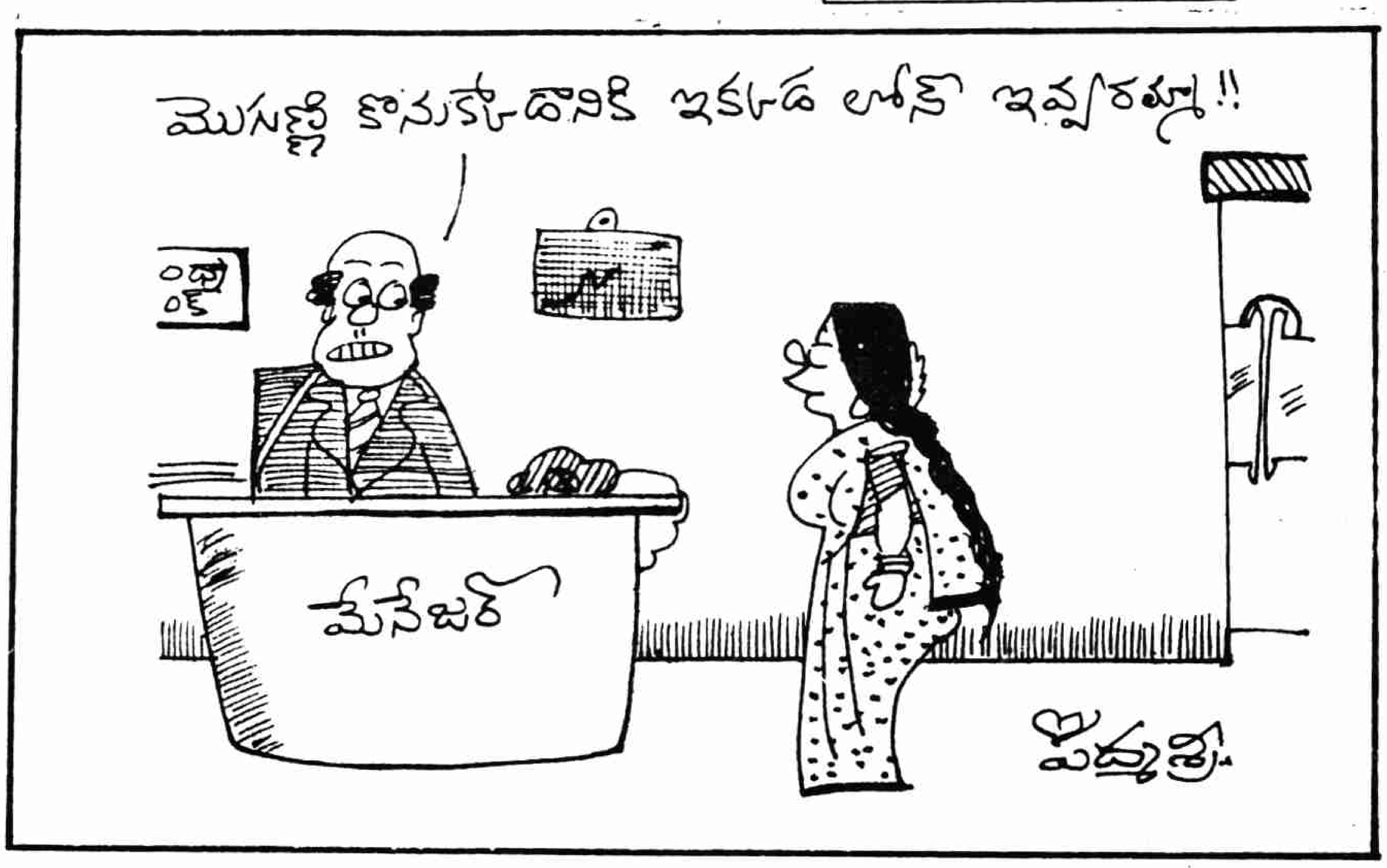

ఏకుక్కా (మనుషులు అని కూడా) రాదట! అంత గొప్ప శిక్షణ ఇచ్చారట! పోలీసు కుక్కల కంటె చురుకయిందని పొగిడారు.

అది మేం పెంచుకోవాలనుకొన్న కుక్క!

అమ్మ పెంచితే దాన్ని మనుషులను చూసి భయపడేదాన్నిగా, పిల్లిని చూసి ఇంట్లో దాక్కునేదాన్నిగా చూసేది. పిరికితనం నూరిపోసేది. ఏమంటే 'శాంతిరా' అనేది అన్నయ్యతో నా ఊహకి నాకే నవ్వువచ్చి లోలోపల నవ్వుకున్నాను.

ఆరోజే రాజుగారు ఢిల్లీలో గవర్నమెంట్ ప్రెస్‌లో దేనిలోనో ప్రయత్నం చేస్తున్నారనీ, వాళ్ళ అన్నయ్య అక్కడ ఉన్నారనీ, ఆ ప్రయత్నాలు ఫలిస్తే రెండు మూడు మాసాల్లో పోవచ్చనీ తెలిసింది. ఆమాటే వాళ్ళు గొప్పగా చెప్పుకున్నారు. "మేం ఢిల్లీ పోతున్నాం" అన్న ధోరణిలో.

అక్కణ్ణించి వచ్చేస్తున్నప్పుడు మునిసిపాలిటీ కుక్కల వాన్ వాళ్ళు ఒక మగకుక్కమీదికి తాడుముడి విసిరిబిగించి పట్టుకుని వాన్‌లోని గజాల బోనులో పడవేసి తీసుకుపోవడం చూశాము.

ఇంటికి వచ్చేసరికి ఆతల్లికుక్క దొంగల్లే వెతుకుతూంది. తలుపులన్నీ మూసేయటం వల్ల ఏమీ దొరకలేదు పాపం!

తరవాత కొద్ది క్షణాలలో మంచం మీద కూర్చున్న అమ్మకళ్లనిండా నీళ్ళు.

అమ్మ కన్నీరు చూసి నేను మాటాడలేక ఏడ్చాను. అమ్మకి సురేంద్ర గుర్తుకు వచ్చిందో ఏమో అనుకున్నాను.

కొన్నాళ్ళ తరువాత అమ్మే చెప్పింది మాటల సందర్భాన, ఆ రోజు కుక్కల వాన్ వాళ్ళు తీసుకు వెళ్ళిన కుక్క - అంతకు ముందు ప్రెస్‌మేనేజర్ రాజుగారు పెంచిన కుక్కేనట! అది వీధుల్లో తిరిగి ఎవరినో కరవటంతో, తగువుకు వస్తారని బెల్ట్ తీసి విడిచి పెట్టేశారట! అట్లా వీధుల్లో సంవత్సరంనించీ తిరుగుతూందిట! ఆ కుక్కవల్ల ఈ పిల్లలు కలిగాయట! పాపం, ఆతల్లి కుక్కకి తెలీదు గదా!

అమ్మ, కుక్కల్లో లేనిపోని అనురాగాలున్నాయనుకుని కుటుంబ వ్యవస్థ కల్పించి, ఆవాన్‌లో తీసుకుపోయిన కుక్కనేమో భర్తగా భావించి, దాని బాధ ఊహించుకొని బాధపడుతుంది.

ఈ కుక్కల కథ మనుషుల కథలాగే ఉంది. దానిలో నాకు ఆసక్తి కూడా కలిగింది.

రాజుగారి యీ కుక్కపిల్లను కూడా అట్లాగే చేస్తారేమో!

"అడిగి తీసుకుందామా అమ్మా?" అన్నాను.

"అట్లా ఇవ్వడాయన" అంది అమ్మ.

మేము ఒక్కప్పుడు దాన్ని పెంచుకుంటే బావుండును అనుకోవడంవల్ల, ఈకథ వినటంవల్ల ఆకుక్కపిల్లమీద మరింత జాలితోకూడిన అభిమానం కలిగింది.

హెడ్మాస్టరు గారు ఖాళీచేసిన ఇంట్లో ఉంటున్న చక్రవర్తిగారితో రాజుగారికి దోస్తి బాగా కుదిరింది. రాజుగారు చిన్ననాడు ఏడెనిమిదేళ్ళు ఖరగ్‌పూర్‌లో ఉన్నారట! బెంగాలీ వచ్చుట! దాంతో వాళ్ళ పరిచయం సన్నిహిత మయినట్టుంది.

అనుకున్నట్టుగానే రాజుగారికి ఢిల్లీలో ఉద్యోగం వచ్చింది.

మళ్ళీ అమ్మతో చెప్పాను. ఆ కుక్కపిల్లని అడిగి తెచ్చుకుంటే బావుంటుందని.

"వద్దులేవే. బాగా కరవడం నేర్పించారు. ఇరుగు పొరుగులతో ఇంకపడలేం" అంది అమ్మ.

నేను ఊహిస్తున్నట్లుగానే వెళ్ళిపోతూ వెళ్ళిపోతూ ఆకుక్కపిల్లని చక్రవర్తిగారికిచ్చి వెళ్ళిపోయాడాయన. ఆకుక్కపిల్ల మాత్రం వారందినాలు బెంగ పెట్టుకుని ఒకటే ఏడుపు ఏడిచింది.

* * *

సుమారు ఆరుమాసాల తరవాత ఒక సాయంత్రం అన్నయ్యా, నేను ఒక ఇంగ్లీషు మేట్నీనించి వస్తున్నాము.

రోడ్డు పక్కగా తల్లికుక్క నిద్రపోతున్నట్లుగా కనపడింది.

ఇంటికి వచ్చిన తరువాత అమ్మ ఎర్రటి కళ్ళు కనిపించాయి. 'ఏమిటి' అని అడగ్గా కరుణ చెప్పాడు. ఆతల్లి కుక్కని చక్రవర్తి వాళ్ళ కుక్కచేత కరిపించారనీ, పాలుతాగేసిందని చక్రవర్తి కొట్టాడనీ, తరువాత ఆదెబ్బతో గిలగిల తన్నుకుని మొరిగి మొరిగి ప్రాణాలు వదిలేసిందనీను.

ఎంత విషాదకరమైన, దీనమైన బ్రతుకు కుక్కలది?

అమ్మకు ఆ కుక్కల కుటుంబం అంతా పరిచయం. అవి తనకి సంబంధించిన మనుషులయినట్టు వాటిలో కుటుంబ వ్యవస్థని కల్పించి బాధపడుతుంది. కుక్కల వాన్‌లోని మగకుక్క భర్త అయినట్టు, ఆ తల్లికుక్క భార్య అయినట్టు, చక్కవర్తిగారి కుక్క కొడుకు అయినట్టు, కొడుకే తల్లిని కరిచి చంపినట్టు ఇదీ అమ్మ బాధ!

కుటుంబ వ్యవస్థలేని కుక్కల జీవితానికీ - కుటుంబ వ్యవస్థ ఉండి సాంఘిక నీతి నియమాలను పాటించని హెడ్మాస్టరు గారి కుటుంబానికీ నాకు బేధం కనిపించ లేదు..

చక్రవర్తిగారి కుక్కకి తెలీదా, తను. కరచినది కన్నతల్లినే అని?

తెలీకపోవచ్చు.

మనిషికి తెలిసిందా ఏమిటి, జీవితం మీద గంపెడాశతో యౌవనంలో ఉన్న మరదలని?—

ఈ కథ ఆంధ్రప్రభ వారపత్రికలో 25–10- 1967 సంచికలో అచ్చయింది.

గౌతమ్ పబ్లిక్ స్కూలు

జమ్మిచెట్టు సెంటర్, మొగల్ రాజపురం

విజయవాడ–10

బోధనా తరగతులు

6, 7, 8, 9, 10 తరగతులు (తెమీ)
6, 7, 8, 9, 10 తరగతులు (ఇమీ)

అడ్మిషన్లు ఏప్రిల్ నెలలో ప్రారంభం

1993–94వ సంవత్సరం 10వ తరగతి క్లాసులు "మే" నెలలో ప్రారంభమగును

* ప్రతిరోజు "5" గంటలు స్టడీ క్లాసులు (అదనపు ఫీజు లేకుండా)
* ఏ రోజు వర్కు ఆ రోజు పూర్తి చేయించుట మా ప్రత్యేకత

కరస్పాండెంట్
CH. సాంబశివరావు
B.Sc., B.Ed. (Science)

ప్రిన్సిపాల్
V. నందివర్ధనరావు
B.Sc., B.Ed.